

Sygn. akt I CZ 4/06

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku L. A. i R. A.

przy uczestnictwie I. D., P. D., W. K.

i R. K.

o ustanowienie drogi koniecznej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lutego 2006 r.,

zażalenia uczestników postępowania I. D. i P. D.

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 3 listopada 2005 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w P. odrzucił skargę kasacyjną uczestników I. D. i P. D. z powodu nieprzedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W zażaleniu uczestnicy wnosili o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zarzucając, że skarga kasacyjna odpowiada wymogom art. 398⁴ § 1 k.p.c., zaś Sąd, zdaniem skarżących, dokonał oceny treści przedstawionych argumentów, zamiast oceny spełnienia wymagań formalnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że wymaganie przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji będące wymaganiem odrębnym od obowiązku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, powinno przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący powinien wskazać, jakie okoliczności pozwalają zakwalifikować skargę do rozpoznania oraz jednocześnie uzasadnić, dlaczego odpowiadają one co najmniej jednej z ustawowego katalogu przesłanek usprawiedliwiających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, uchwała połączonych Izb: Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92). Tak rozumiany wymóg ma obecnie zastosowanie do wymagania skargi kasacyjnej, polegającego na obowiązku zawarcia w niej wniosku o przyjęcie skargi i jego uzasadnieniu (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy do wymagań konstrukcyjnych tego szczególnego środka prawnego. Wbrew zapatrywaniu Sądu Okręgowego, skarga kasacyjna zawiera taki

wniosek oraz pogłębioną argumentację uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania. Co więcej, stosowne wywody zostały nawet graficznie wyodrębnione i przedstawione niezależnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych (karta 606-607), co uszło uwagi Sądu. Skarżący wskazali na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, jak również wskazali na potrzebę wykładni przepisów prawa, przytaczając rozbudowane uzasadnienie przedstawionych twierdzeń. Nie oceniając zasadności przedstawionego wywodu należy jednoznacznie stwierdzić, że z punktu widzenia zachowania warunków formalnych, którym powinna odpowiadać skarga, zawiera ona wszystkie elementy określone w art. 398⁴ § 1 k.p.c.

Odrzucenie skargi kasacyjnej, jako niekompletnej, było więc nieusprawiedliwione.

Dlatego orzeczono jak w postanowieniu (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).